

**UCHWAŁA NR XL/365/22
RADY MIEJSKIEJ W GRODKOWIE**

z dnia 28 września 2022 r.

w sprawie rozpatrzenia skargi na działalność Kierownika Ośrodka Pomocy Społecznej w Grodkowie

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2022 r. poz. 559 ze zm.^[1]) oraz art. 229 pkt 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 735 ze zm.^[2]) uchwała się, co następuje:

§ 1. Uznaje się za bezzasadną skargę złożoną w dniu 29 czerwca 2022 r. na działalność Kierownika Ośrodka Pomocy Społecznej w Grodkowie z przyczyn określonych w uzasadnieniu stanowiącym załącznik do niniejszej uchwały.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Przewodniczącej Rady Miejskiej w Grodkowie zobowiązując ją do przesłania Skarżącemu niniejszej uchwały wraz z uzasadnieniem.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodnicząca Rady

Jadwiga Demska

^[1]Dz. U. z 2022 r. poz. 583, poz. 1005 i poz. 1079

^[2]Dz. U. z 2021 r. poz. 1491 i poz. 2052, z 2022 r. poz. 1301

Załącznik do uchwały Nr XL/365/22
Rady Miejskiej w Grodkowie
z dnia 28 września 2022 r.

Uzasadnienie

Pismem z dnia 21 czerwca 2022 r., znak SKO.40.1105.2022.ps, SKO.40.1106.2022.ps (data wpływu do urzędu 29 czerwca 2022 r.) Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Opolu przesłało Radzie Miejskiej w Grodkowie do załatwienia według właściwości pismo Skarżącego, stanowiące skargę na działalność Kierownika Ośrodka Pomocy Społecznej w Grodkowie.

Zarzuty wynikające z treści skargi dotyczą odmowy przyznania zasiłku okresowego i zasiłku celowego na żywność, opłaty, leki i opał.

Zgodnie z art. 229 pkt 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego, organem właściwym do rozpatrzenia skargi dotyczącej zadań lub działalności kierowników gminnych jednostek organizacyjnych, w tym przypadku Ośrodka Pomocy Społecznej, jest Rada Miejska.

W dniu 7 lipca 2022 r. Przewodnicząca Rady Miejskiej w Grodkowie poinformowała Skarżącego, że skarga nie może być załatwiona w ustawowym terminie z uwagi na fakt, iż najbliższa sesja Rady Miejskiej została zaplanowana i odbędzie się w drugiej połowie września 2022 roku i w związku z tym rozpatrzenie skargi nastąpi do dnia 30 września 2022 r.

Komisja Skarg, Wniosków i Petycji na posiedzeniu w dniu 14 września 2022 r. badając skargę zapoznała się z treścią wyjaśnień pisemnych oraz wysłuchała wyjaśnień złożonych przez Zastępcę Kierownika Ośrodka Pomocy Społecznej w Grodkowie i stwierdziła, co następuje:

Pismo nr DŚ.5102.Z.14.2022.KK i DŚ.5101.Z.5.2022.KK z dnia 02.03.2022 r. było zawiadomieniem o zakończeniu zbierania materiału dowodowego, dotyczącego podania z dnia 09.02.2022 r. o przyznanie pomocy w formie zasiłku okresowego, zasiłku celowego na żywność i opłaty.

Na podstawie przeprowadzonego wywiadu w dniu 16.02.2022 r. oraz załączonych do sprawy dokumentów ustalono, że wnioskodawca prowadzi samodzielne gospodarstwo domowe. Jest zarejestrowany w Urzędzie Pracy w Grodkowie, bez prawa do zasiłku dla bezrobotnych. Zamieszkuje w mieszkaniu komunalnym, składającym się z: 2 pokoi, kuchni, łazienki. Mieszkanie jest wyposażone w podstawowe sprzęty gospodarstwa domowego. Wydatki miesięczne: woda w wys. 13,39 zł., śmieci 30,00 zł., gaz w wys. 70,00 zł., energia 52,74 zł. Sytuacja zdrowotna, po wycięciu fragmentu płuca w 2017 r. W miesiącu styczniu 2022 r. dochód Skarżącego wynosi 0,00 zł.

W okresie od 01.01.2020 r. do 31.12.2020 r. Skarżący otrzymał pomoc finansową w wys. 6.055,00 zł. W okresie od 01.01.2021 r. do 31.12.2021 r. Skarżący otrzymał pomoc finansową w wys. 5.625,00 zł. Należy zaznaczyć, że Skarżący jest również objęty pomocą w formie niepieniężnej: „Nie Marnuj Jedzenia” oraz Bank Żywności. Program „Nie Marnuj Jedzenia” jest to pomoc niezależna od dochodu. W/w ma zagwarantowaną żywność z w/w programów z których aktualnie korzysta.

Art.39. ust. 1 ustawy o pomocy społecznej stanowi, że w celu zaspokojenia niezbędnej potrzeby bytowej może być przyznany zasiłek celowy. Natomiast ust. 2 tego przepisu określa, iż zasiłek celowy może być przyznany w szczególności na pokrycie części lub całości kosztów zakupu żywności, leków i leczenia, opału, odzieży, niezbędnych przedmiotów użytku domowego, drobnych remontów i napraw w mieszkaniu, a także kosztów pogrzebu. Zgodnie z art. 8 ust. 3 ustawy o pomocy społecznej, za dochód uważa się sumę miesięcznych przychodów z miesiąca poprzedzającego złożenie wniosku lub w przypadku utraty dochodu z miesiąca, w którym wniosek został złożony, bez względu na tytuł i źródło ich uzyskania, jeżeli ustawa nie stanowi inaczej. Zgodnie z art. 8 ust 1 ustawy o pomocy społecznej, prawo do świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej, z zastrzeżeniem art. 40, art. 41, art. 53a i art. 91, przysługuje: sobie samotnie gospodarującej, której dochód nie przekracza kwoty kryterium dochodowego osoby samotnie gospodarującej tj. 776,00 zł zwanej dalej „kryterium dochodowym osoby samotnie gospodarującej” oraz § 1 pkt 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 lipca 2021 r. w sprawie zweryfikowania kryteriów dochodowych oraz kwot świadczeń z pomocy społecznej, przy jednoczesnym wystąpieniu co najmniej jednego z powodów wymienionych w art. 7 pkt 2 – 15 cyt. ustawy lub innych okoliczności uzasadniających udzielenie pomocy społecznej.

W dniu 14.01.2022 r. został podpisany ze Skarżącym kontrakt socjalny w celu podjęcia zatrudnienia. Pracownik socjalny w trakcie realizacji kontraktu socjalnego przedstawił Skarżącemu dwie propozycje podjęcia zatrudnienia. Pierwsza oferta dotyczyła podjęcia pracy w zakładzie pracy z terenu gminy Grodków. Skarżący został umówiony na spotkanie na które nie zgłosił się w wyznaczonym terminie. W dniu 04.02.2022 r. Skarżący zgłosił się do zakładu pracy i sam stwierdził, że nie posiada kwalifikacji. Druga oferta pracy dotyczyła podjęcia zatrudnienia w szkole jako woźny-palacz. Z informacji uzyskanych ze szkoły zatrudniona osoba musi mieć udokumentowany kurs palacza. Pracownik socjalny skontaktował się z Urzędem Pracy z zapytaniem o bezpłatny kurs palacza pod zatrudnienie. Pracownik Urzędu Pracy poinformował, że jest taka możliwość, tylko osoba zainteresowana musi się zgłosić osobiście i złożyć wniosek o kurs. Dodatkowym argumentem przyznania bezpłatnego kursu jest zatrudnienie. W rozmowie z pracownikami Skarżący stwierdził, że ma zepsuty samochód. Ponadto stwierdził, że przeliczył kilometry i jest za daleko. Z ustaleń pracownika socjalnego od miejsca zamieszkania w/w do miejsca zatrudnienia jest 18 kilometrów. W oświadczeniu z dnia 16.02.2022 r. w/w oświadczył cyt. „że z powodu braku dojazdu i złego stanu zdrowia nie może spełnić oferty pracy złożone przez OPS za co przeprasza”. W dniu 21.02.2022 r. w/w przesłał do Ośrodka informację o skontaktowaniu się ze szkołą w sprawie pracy woźny - palacz. W dniu 16.02.2022 r. pracownik socjalny po wizycie u Skarżącego poinformował szkołę o rezygnacji z oferty pracy. Została przeprowadzona ocena kontraktu socjalnego. W dniu 16.02.2022 r. Skarżący w obecności dwóch pracowników socjalnych odmówił podpisania oceny kontraktu socjalnego.

Każda propozycja pracy przedstawiana Skarżącemu przez pracownika socjalnego jest odbierana negatywnie. Kontrakt socjalny nie miał za zadanie zebranie „jak największej liczby pieczętek” tylko szukanie takich zakładów pracy, w którym w/w mógłby podjąć faktyczne zatrudnienie. Z dostarczonej Karty Aktywności w poszukiwaniu pracy, wynika, że Skarżący poszukuje zatrudnienia, w miejscach, w których sam stwierdza brak kwalifikacji do podjęcia zatrudnienia. Poszukuje pracy w odległych miejscowościach, znacznie oddalonych od miejscowości zamieszkania, mimo iż w niedalekiej odległości od miejsca zamieszkania znajdują się zakłady pracy - zakłady produkcyjne w których można podjąć zatrudnienie na linii produkcyjnej. Przypomnieć należy, że Skarżący nie poszukuje pracy w zawodzie wyuczonym. Skarżący przedkłada w Ośrodku Pomocy Społecznej w Karcie Aktywności potwierdzenia z zakładów pracy, zazwyczaj jednoosobowych z których wynika, że zakłady nie prowadzą naborów, są to m.in. sklep oferujący usługi telekomunikacyjne, sklep spożywczy czy sklep sprzedający okna. Są to zazwyczaj podmioty oferujące usługi, a nie podmioty produkujące - zatrudniające większą ilość osób. Zakres podmiotów ujętych w Karcie Aktywności nie pozwala przyjąć, że działania są faktycznie ukierunkowane na realne znalezienie pracy.

Pracownik socjalny skontaktował się telefonicznie ze skarżącym w dniu 02.03.2022 r. celem ustalenia terminu spotkania. Skarżący nie chciał, aby pracownik przyjeżdżał ponieważ jak sam stwierdził, pracownik socjalny mu nie pomaga. Dwoch pracowników socjalnych odwiedziło Skarżącego celem zawarcia nowego kontraktu socjalnego. Pracownik socjalny przedstawił propozycje kontraktu na podjęcie zatrudnienia lub złożenie wniosku o ustalenie stopnia niepełnosprawności. Skarżący stwierdził, że jego stan zdrowia nie pozwala na podjęcie zatrudnienia. Jednocześnie przedłożył zaświadczenie lekarza, które ewidentnie wskazuje, że w/w nie leczy się. Pracownik socjalny zaproponował ponownie złożenie wniosku o ustalenie

stopnia, Skarżący sam stwierdził, cyt. „, że nie może złożyć wniosku ponieważ się nie leczy, ale pracy nie może podjąć bo źle się czuje, a nie leczy się bo jest pandemia”.

Skarżący odmówił podpisania kontraktu socjalnego mającego na celu podjęcie zatrudnienia. Oświadczył, że następnym razem nie wpuści pracowników Ośrodka Pomocy Społecznej do mieszkania. Pracownik socjalny miał przygotowaną propozycję kontraktu socjalnego i adresy zakładów pracy, w których Skarżący miałby możliwość podjęcia zatrudnienia. Adresy zakładów pracy nie zostały jednak przedstawione Skarżącemu.

Z informacji ze środowiska lokalnego wynika, że Skarżący podejmuje prace dorywcze (w różnych miejscach). W/w nie wykazuje dochodu.

Skarżący w dniu 03.01.2022 r. złożył podania do tut. Ośrodka w sprawie przyznania pomocy w formie zasiłku okresowego, zasiłku celowego na zakup żywności, leków i opłaty. Zostały wydane decyzje odmowne w dniu 23.02.2022 r. Skarżący nie odebrał decyzji. Zostały zwrócone do Ośrodka Pomocy Społecznej.

Odnośnie pism nr DŚ.5102.Z.14.2022.KK i DŚ.5101.Z.5.2022.KK z dnia 02.03.2022 r. została wydana decyzja nr DŚ.5102.22.2.2022, DŚ.5101.8.2.2022 z dnia 07.04.2022 r. odmawiające przyznania pomocy formie zasiłku okresowego i celowego na zakup żywności i opłat. Skarżący odebrał decyzję i odwołał się od jednej decyzji bezpośrednio do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Opolu. W dniu 06.06.2022 r. do tut. Ośrodka wpłynęła decyzja z SKO o utrzymaniu w mocy zaskarżonej decyzji. Jak wynika z decyzji SKO, ustalony przez organ I instancji stan faktyczny nie budzi wątpliwości. Zespół orzekający stwierdził, że postępowanie organu I instancji (OPS) było prawidłowe, bowiem dysponując środkami publicznymi jest zobowiązany do prowadzenia postępowania zgodnego z zasadami określonymi w przepisach proceduralnych zawartych w kodeksie postępowania administracyjnego i w samej ustawie o pomocy społecznej jak i wydawania rozstrzygnięć zgodnych z treścią prawa materialnego zawartego w ustawie o pomocy społecznej. Należy podkreślić w tym miejscu, iż sam fakt spełnienia ustawowych kryteriów nie oznacza automatycznego przyznania osobie zainteresowanej zasiłku celowego. Z przepisów regulujących tryb przyznania zasiłku celowego wynika, że udzielając świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej organ kieruje się ogólną zasadą dostosowania rodzaju, formy i rozmiaru świadczeń do okoliczności konkretnej sprawy, jak również przy uwzględnianiu potrzeb osób korzystających z pomocy, jeżeli potrzeby te odpowiadają celom i możliwością pomocy społecznej.

Zespół orzekający wskazuje również, że w odniesieniu do zasiłku celowego ustawodawca użył zwrotu „może być przyznany”. Pozwala to organowi na wybór takiego rozstrzygnięcia, które uważa za najwłaściwsze dla osiągnięcia celów pomocy społecznej, zarówno co do przyznania, jak i odmowy przyznania świadczenia, a także co do jego wielkości. Uznanie administracyjne daje organowi pewną swobodę przy podejmowaniu decyzji. O ile bowiem rozstrzygnięcie musi wynikać z okoliczności sprawy, ustalonych w trakcie postępowania administracyjnego, to zastosowana instytucja uznania administracyjnego powoduje, że organ nie jest zobowiązany spełniać każdego żądania strony w pełnym zakresie. Zdaniem Zespołu orzekającego, zaskarżona decyzja nie narusza prawa. Organ I instancji (OPS) poddał też ocenie wszystkie okoliczności, od jakich uzależnione jest udzielenie świadczenia w postaci zasiłku celowego. Zatem w przedmiotowej sprawie nie nastąpiło przekroczenie granic uznania administracyjnego. Przy wydawaniu zaskarżonej decyzji organ zachował wszystkie przewidziane prawem wymogi rzetelnego prowadzenia postępowania, a w szczególności dokładnie wyjaśnił stan faktyczny i w sposób wyczerpujący zebrał i rozpatrzył cały materiał dowodowy istotny dla załatwienia wniosku strony. W świetle powyższego, zarzuty odwołania są nieuzasadnione.

Pomoc społeczna nie powinna stanowić źródła dochodu, a jedynie chwilowe wsparcie dla osób najbardziej potrzebujących, nie powinna zastępować działań podejmowanych przez osoby w przewyciężaniu trudnej sytuacji życiowej, a tylko umożliwić im przewyciężenie tej sytuacji i doprowadzić je do życiowego usamodzielnienia. Pomoc społeczna ma charakter uzupełniający. W myśl ustawy o pomocy społecznej brak współdziałania osoby lub rodziny z pracownikiem socjalnym może stanowić podstawę do odmowy przyznania świadczenia, uchylecia decyzji o przyznaniu świadczenia lub wstrzymania świadczeń z pomocy społecznej. Zgodnie bowiem z art. 11 ust. 2 ustawy o pomocy społecznej, brak współdziałania osoby lub rodziny z pracownikiem socjalnym lub asystentem rodziny, o którym mowa w przepisach o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej, w rozwiązywaniu trudnej sytuacji życiowej, odmowa zawarcia kontraktu socjalnego, niedotrzymywanie jego postanowień, nieuzasadniona odmowa podjęcia zatrudnienia, innej pracy zarobkowej przez osobę bezrobotną lub nieuzasadniona odmowa

podjęcia lub przerwanie szkolenia, stażu zawodowego w miejscu pracy, wykonywania prac interwencyjnych, robót publicznych, prac społecznie użytecznych, a także odmowa lub przerwanie udziału w działaniach w zakresie integracji społecznej realizowanych w ramach Programu Aktywizacja i Integracja, o których mowa w przepisach o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, lub nieuzasadniona odmowa podjęcia leczenia odwykowego w zakładzie lecznictwa odwykowego przez osobę uzależnioną mogą stanowić podstawę do ograniczenia wysokości lub rozmiaru świadczenia, odmowy przyznania świadczenia, uchylecia decyzji o przyznaniu świadczenia lub wstrzymania świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej.

Zgodnie z art. 108 ust. 1 ustawy o pomocy społecznej, w celu określenia sposobu współdziałania w rozwiązywaniu problemów osoby lub rodziny znajdujących się w trudnej sytuacji życiowej pracownik socjalny zatrudniony w ośrodku pomocy społecznej, a w przypadku przekształcenia ośrodka pomocy społecznej w centrum usług społecznych na podstawie przepisów ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o realizowaniu usług społecznych przez centrum usług społecznych – w centrum usług społecznych, lub w powiatowym centrum pomocy rodzinie może zawrzeć kontrakt socjalny z tą osobą lub rodziną, w celu wzmocnienia aktywności i samodzielności życiowej, zawodowej lub przeciwdziałania wykluczeniu społecznemu.

W swoich założeniach pomoc społeczna ma na celu umożliwienie osobom i rodzinom przezwyciężanie trudnych sytuacji życiowych, których nie są one w stanie pokonać, wykorzystując własne uprawnienia, zasoby i możliwości o czym wyraźnie mówi art. 2 ust. 1 ustawy o pomocy społecznej. Zgodnie z art. 3. ust. 1 ustawy o pomocy społecznej, pomoc społeczna wspiera osoby i rodziny w wysiłkach zmierzających do zaspokojenia niezbędnych potrzeb i umożliwia im życie w warunkach odpowiadających godności człowieka. Ust. 3 rodzaj, forma i rozmiar świadczenia powinny być odpowiednie do okoliczności uzasadniających udzielenie pomocy. Ust. 4 potrzeby osób i rodzin korzystających z pomocy powinny zostać uwzględnione, jeżeli odpowiadają celom i mieszczą się w możliwościach pomocy społecznej. Natomiast art. 4 cyt. ustawy stanowi iż osoby i rodziny korzystające z pomocy społecznej są obowiązane do współdziałania w rozwiązywaniu ich trudnej sytuacji życiowej. Przez współdziałanie osoby ubiegającej się o pomoc należy rozumieć gotowość do podjęcia współpracy z pracownikiem socjalnym oraz skorzystanie z jego uzasadnionych i rozsądnych propozycji mających pomóc tej osobie przezwyciężyć trudną sytuację życiową, w jakiej się znalazła, w celu "wyjścia" z systemu pomocy społecznej i umożliwienia jej samodzielnego, odpowiedzialnego życia w społeczeństwie. Brak aktywności ze strony petenta w kierunku współpracy z pracownikiem socjalnym w rozwiązywaniu trudnej sytuacji życiowej, a tym samym poprawy swojej sytuacji socjalno-bytowej uprawnia ośrodek pomocy społecznej do powstrzymania się od udzielenia pomocy.

Zgodnie z orzecznictwem sądów administracyjnych zadaniem organów pomocy społecznej jest wspomaganie w działaniach, zmierzających do zaspokojenia niezbędnych potrzeb, a nie zagwarantowanie źródła utrzymania. Ponadto udzielona pomoc powinna mieć charakter przejściowy, a osoba korzystająca z pomocy społecznej ma obowiązek w pierwszej kolejności do wykorzystania własnych możliwości do przezwyciężenia trudności, w których się znalazła. Celem pomocy społecznej nie może się zatem stać zapewnienie wnioskodawcom stałego źródła dochodów. Świadczenia z pomocy społecznej mają jedynie charakter pomocniczy, tzn. są przyznawane w zakresie, w jakim osoby ubiegające się o ich przyznanie same we własnym zakresie nie są w stanie ich zapewnić. A zatem wsparcie przyznawane na gruncie ustawy o pomocy społecznej, bez względu na jego rodzaj, ma charakter jedynie przejściowy i zakłada wykształcenie odpowiednich postaw u osób z niej korzystających, w celu pokonania życiowych trudności.

Omawiana pomoc nie może zatem zabezpieczać wszystkich potrzeb osób ubiegających się o pomoc, jak również być przyznana w oczekiwanej przez te osoby wysokości. Kontrakt socjalny, którego celem jest wzmocnienie osoby ubiegającej się o pomoc w zakresie aktywności i samodzielności życiowej i zawodowej lub przeciwdziałanie wykluczeniu społecznemu, musi uwzględnić zasady wynikające z ustawy o pomocy społecznej oraz warunki, na jakich ustala się poszczególne świadczenia. Przez współdziałanie osoby ubiegającej się o pomoc należy rozumieć gotowość podjęcia współpracy z pracownikiem socjalnym oraz skorzystanie z jego uzasadnionych i rozsądnych propozycji pomagających osobie przezwyciężyć trudne sytuacje życiowe oraz umożliwienia samodzielnego i odpowiedzialnego życia w społeczeństwie.

Z uwagi na ograniczone możliwości pomocy społecznej (m.in. finansowe), organy pomocy społecznej nie zaspokajają wszystkich potrzeb osób i rodzin korzystających z pomocy, uwzględniają tylko te potrzeby, które odpowiadają celom i mieszczą się w możliwościach pomocy społecznej. Oznacza to, że samo

znalezienie się przez osobę, czy rodzinę w trudnej sytuacji życiowej i spełnianie przez nie kryteriów dochodowych nie jest równoznaczne z automatycznym otrzymaniem świadczeń. Potrzebujący przede wszystkim powinni wykorzystać swoje zasoby i możliwości. „Świadczenia pieniężne z pomocy społecznej przyznawane są dopiero po wykorzystaniu własnych zasobów, uprawnień i możliwości wnioskodawcy – jako ostatnie ogniwo systemu zabezpieczenia społecznego (...)”.

Egzekwowanie od podopiecznych pomocy społecznej obowiązku współdziałania z organem pomocowym jest istotne również z tego powodu, że pomoc ta nie może się sprowadzać do prostego rozdawnictwa świadczeń i, tym samym, wykształcania nieprawidłowych nawyków”. Ponadto sąd wskazał, że „bierna bądź roszczeniowa postawa podmiotów objętych pomocą społeczną może spowodować odmowę przyznania świadczenia bądź wstrzymanie wypłaty świadczenia”. Egzekwowanie od beneficjenta bądź potencjalnego beneficjenta pomocy społecznej obowiązku współdziałania jest istotne także z tego punktu widzenia, że pomoc ta nie może się sprowadzać do prostego rozdawnictwa świadczeń.

Ustawa o pomocy społecznej formułuje podstawową zasadę, wedle której każda osoba ma obowiązek pełnego wykorzystania własnych uprawnień, zasobów i możliwości w celu pokonania trudnej sytuacji życiowej, a jeżeli nie wykonuje takiego obowiązku, to zasadniczo nie jest uzasadnione udzielenie takiej osobie pomocy ze środków publicznych. Jednym z podstawowych celów określonych w omawianej ustawie jest bowiem aktywizacja świadczeniobiorców. Podkreślić należy, że pomoc przyznawana na gruncie tej ustawy - bez względu na jej rodzaj - ma charakter jedynie przejściowy i zakłada wykształcenie odpowiednich postaw u osób z niej korzystających, w celu pokonania życiowych trudności. Nie ma ona w żadnym wypadku zmieniać się w stałe i jedyne źródło utrzymania dla osób o nią występujących. Zatem obowiązek współdziałania świadczeniobiorców z jednostkami i pracownikami pomocy społecznej jest niezwykle istotny i dlatego też został wielokrotnie zaakcentowany w ustawie.

W świetle powyższego Komisja Skarg, Wniosków i Petycji postanowiła uznać skargę za bezzasadną.

Rada Miejska w Grodkowie uznaje za własne ustalenia Komisji Skarg, Wniosków i Petycji. Mając na uwadze powyższe Rada Miejska w Grodkowie w oparciu o stanowisko Komisji Skarg, Wniosków i Petycji uznaje skargę za bezzasadną.

Niniejsza uchwała stanowi zawiadomienie o sposobie załatwienia skargi w rozumieniu art. 237 § 3 w związku z art. 238 § 1 kpa.